



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 175/07-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. septembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť A. N., F., zastúpeného advokátom JUDr. L. M., Česká republika, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 SŽ 7/2005-40 z 19. decembra 2006 o náhrade trov konania a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. N. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2007 doručená sťažnosť A. N., F. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. L. M., Česká republika, ktorou namietal, že druhou vetou z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 SŽ 7/2005-40 z 19. decembra 2006 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej

len „listina“) a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol, že 15. decembra 2003 požiadal o priznanie jednorazového finančného príspevku podľa zákona č. 462/2002 Z. z. o poskytnutí jednorazového finančného príspevku politickým väzňom v znení neskorších predpisov, pričom z dôvodu záplav v pražskom vojenskom archíve nemohol dodať príslušné doklady. Sociálna poisťovňa v B., (ďalej len „sociálna poisťovňa“) vydala 13. decembra 2004 rozhodnutie č. k. 11-06535-2109/2003, ktorým zamietla uvedený nárok sťažovateľa. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ opravný prostriedok.

Najvyšší súd ďalej rozsudkom zo 16. novembra 2005 sp. zn. 4 SŽ 7/2005 napadnuté rozhodnutie potvrdil s tým, že o nároku bolo potrebné rozhodnúť najneskôr do 30. decembra 2004 a v tejto lehote sťažovateľ nepredložil doklad o rehabilitácii.

Sťažovateľ podal proti rozsudku sťažnosť ústavnému súdu. Nálezom ústavného súdu zo 14. septembra 2006 č. k. IV. ÚS 49/06-24 bol uvedený rozsudok najvyššieho súdu zrušený a vec mu bola vrátená na nové prerokovanie.

Sťažovateľ zaslal 18. decembra 2006 najvyššiemu súdu dodatočné doklady a navrhol, aby najvyšší súd zrušil rozhodnutie z 13. decembra 2004 a uložil sociálnej poisťovni, aby zaplatila sťažovateľovi trovy konania. Sťažovateľ súčasne uviedol v podaní prehľad vykonaných právnych úkonov.

Rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 4 SŽ 7/2005-40 z 19. decembra 2006 bolo napadnuté rozhodnutie sociálnej poisťovne zrušené, sťažovateľovi však neboli priznané trovy konania (druhá veta vo výroku). Proti rozsudku nebol pripustený opravný prostriedok.

Sťažovateľove námietky smerujú proti druhej vete, t. j. proti výroku o trovách konania tak, ako je uvedený v rozsudku. Predovšetkým je toho názoru, že proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu mal byť prípustný opravný prostriedok (odkazuje

prítom na obdobný prípad, keď najvyšší súd rozsudkom z 25. októbra 2005 v konaní sp. zn. 1 SŽ 11/2005 nepriznal trovy konania, ale na základe odvolania tieto trovy priznal uznesením sp. zn. 1 SŽ-o-NS 218/2005 z 25. októbra 2006, pričom odkazuje na dôvody uvedené v poučení tohto rozsudku).

Sťažovateľ ďalej uvádza, že po rozhodnutí ústavného súdu zo 14. septembra 2006 nedostal od najvyššieho súdu žiadne ďalšie vyrozumienie, a preto iniciatívne predložil 18. decembra 2006 najvyššiemu súdu návrhy a dôkazy na ďalšie konanie. Okrem iného znovu požiadal o náhradu nákladov konania a špecifikoval doteraz urobené úkony právnej pomoci. Najvyšší súd však podľa neho odmietol v napadnutom rozsudku z 19. decembra 2006 priznať náklady konania s tým, že advokát ich nevyčíslil do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia a že tak neurobil ani v podaní z 18. decembra 2006, ktoré bolo najvyššiemu súdu doručené 4. januára 2007.

Sťažovateľ k tomu uvádza, že pokladá za zmätočné, keď najvyšší súd v rozsudku z 19. decembra 2006 hodnotí listinu, ktorá mu bola doručená 4. januára 2007, a pripomína, že najvyšší súd nevyrozumel advokáta o tom, že bude konať 19. decembra 2006. Právny zástupca sťažovateľa uvádza, že o takom konaní nevedel a z jeho podania z 18. decembra 2006 je zrejmé, že predpokladal, že najvyšší súd bude najprv vykonávať navrhované dôkazy. O zasadnutí najvyššieho súdu 19. decembra 2006 sa dozvedel až z rozsudku, ktorý mu bol doručený 26. januára 2007, z rozsudku, proti ktorému už nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

Podľa právneho zástupcu sťažovateľa je ako z pôvodného opravného prostriedku z 10. januára 2005, tak aj z podania z 18. decembra 2006 zrejmá jeho vôľa, aby mu trovy právneho zastúpenia boli priznané (aj keď pri vymenovaných úkonoch nie sú uvedené sadzby). Ak najvyšší súd nevyrozumel účastníkov konania o zámere ukončiť konanie 19. decembra 2006 bez ich účasti a súčasne nepriznal sťažovateľovi trovy konania len preto, že ich nevyčíslil ani v podaní z 18. decembra 2006 doručenom 4. januára 2007, potom to sťažovateľ považuje za porušenie svojho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru a porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti vydal tento nález:

„I. Druhou vetou z rozsudku Nejvyššího soudu SR ze dne 19. 12. 2006 č. j. 4 Sž 7/2005-40 bylo porušeno stěžovatelovo právo na

- spravlivý proces podle článku 6 Úmluvy;

- soudní ochranu podle článku 36 odst. 1 Listiny a článku 46 odst. 1 Ústavy;

II. Druhá věta z rozsudku Nejvyššího soudu SR ze dne 19. 12. 2006 č. j. 4 Sž 7/2005-40 se zrušuje.

III. Stěžovateli se přiznává spravlivé zadostiučinění ve výši 20.000,- Sk, které je Nejvyšší soud SR povinen vyplatit k rukám stěžovatele do dvou měsíců od doručení tohoto nálezu.

IV. Stěžovateli se podle advokátního tarifu přiznávají náklady právního zastupování, které je Nejvyšší soud SR povinen vyplatit na účet právního zástupce stěžovatele (...) do dvou měsíců od doručení tohoto nálezu. Náklady řízení nezahrnují DPH, neboť právní zástupce není její plátcem.“

Ústavnému súdu bolo 29. júna 2007 doručené vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu k sťažnosti, v ktorom okrem iného uviedol:

„Sťažovateľ vo svojej sťažnosti zo dňa 16. 2. 2007 namieta práve tú časť rozsudku, ktorou mu nebola priznaná náhrada trov konania.

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v časti náhrady trov konania malo byť pripustené odvolanie, poukazujem na ustanovenie § 246c veta prvá a druhá Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. októbra 2004, podľa ktorého opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti (t. j. piatej časti Občianskeho súdneho poriadku). Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný, ak nie je ustanovené inak v § 250s ods. 2.

Preto ak proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydanom v správnom súdnictve zákon nepripúšťa opravný prostriedok, nemôže ho pripustiť súd ani

v poučení svojho rozhodnutia. Takéto nesprávne poučenie by nemalo právnu relevanciu a nemohlo by prípustnosť opravného prostriedku založiť.

Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu sťažovateľ (navrhovateľ) zastúpený advokátom (...) podal opravný prostriedok proti vyššie uvedenému rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, ústredie dňa 13. 1. 2007. V tomto podaní právny zástupca uplatnil náhradu trov konania bez bližšieho vyčíslenia.

V súlade s ustanoveniami § 250l ods. 2 a § 250f Občianskeho súdneho poriadku súd vyzval účastníkov, aby sa vyjadrili k prejednaniu veci bez nariadenia pojednávania do 15 dní od doručenia výzvy a k výzve pripojili doložku, že ak sa v určitej lehote 15 dní nevyjadria, bude sa predpokladať, že nemajú námietky. Na túto výzvu právny zástupca odpovedal dňa 11. 3. 2005, že s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania súhlasí, a preto súd dňa 16. novembra 2005 pod sp. zn. 4 Sž 7/2005 vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie zo dňa 13. decembra 2004, číslo 11-06535/2109/2003 potvrdil a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Na základe sťažnosti navrhovateľa Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 14. septembra 2006 sp. zn. IV. ÚS 49/06-24 vyslovil porušenie základného práva navrhovateľa na súdnu a inú ochranu, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sž 7/2005 zo dňa 16. novembra 2005 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Navrhovateľovi priznal finančné zadostúčenie v sume 50 000 Sk a úhradu trov konania mu nepriznal. Spis bol vrátený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 2. 9. 2006.

Vzhľadom na to, že účastníci konania, menovite sťažovateľ listom došlým súdu dňa 11. 3. 2005 už súhlasili s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania, súd vyhlásil dňa 19. decembra 2006 vo veci nový rozsudok riadiac sa právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovenom v zhora označenom náleze.

Dňa 4. 1. 2007 došlo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky podanie právneho zástupcu navrhovateľa, v ktorom navrhol vykonanie dôkazov a uviedol trovy právneho zastúpenia a to iba jednotlivé úkony právnej služby (spolu 5 úkonov a paušálne náhrady) avšak bez akéhokoľvek vyčíslenia, a to ani len s poukazom na príslušnú vyhlášku o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách

advokátov za poskytovanie právnych služieb účinná od 1. 1. 2005 v znení neskorších predpisov).

V súlade s ustanovením § 158 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku s poukazom na § 246c veta prvá Občianskeho súdneho poriadku súd vyhotovil rozhodnutie dňa 18. 1. 2007 a vypravil ho dňa 19. 1. 2007.

Nakoľko podľa § 151 ods. 3 veta druhá Občianskeho súdneho poriadku určiť výšku trov môže i predseda senátu alebo samosudca až v písomnom vyhotovení rozhodnutia, nie je namieste námietka sťažovateľa, že považuje za zmätočné, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení svojho rozhodnutia týkajúceho sa náhrady trov konania spomína i podanie došlé dňa 4. 1. 2007.

Pokiaľ ide o námietku, že súd nevyrozumel navrhovateľa resp. jeho právneho zástupcu, že sa uskutoční konanie, poukazujem na súhlas právneho zástupcu navrhovateľa s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania, pričom treba mať za to, že po zrušení predchádzajúceho rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, súd v pôvodnom konaní pokračoval a to aj pod tou istou spisovou značkou (konanie tzv. obživlo), pričom upovedomenie o mieste a čase vyhlásenia rozsudku bolo oznámené v súlade s ustanovením § 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku s poukazom na § 246c veta prvá Občianskeho súdneho poriadku vyvesením na úradnej tabuli súdu od 12. 12. 2006 ako aj na internetovej stránke súdu.

Podľa § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Ak ide o prisúdenie trov konania podľa § 149 ods. 1, advokát je povinný trovy právneho zastúpenia vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Ak advokát v tejto lehote trovy právneho zastúpenia nevyčísli, súd mu náhradu trov právneho zastúpenia neprizná.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že na to, aby sa priznala náhrada trov konania, treba navrhnúť, spravidla pred rozhodnutím vo veci samej, aj výrok o náhrade trov konania a predložiť vyčíslenie tejto náhrady, pretože bez vyčíslenia nemožno takúto náhradu priznať.

Sťažovateľ resp. jeho právny zástupca mal v konaní dostatočný priestor na vyčíslenie náhrady trov právneho zastúpenia a nepriznanie náhrady trov právneho zastúpenia

spôsobil svojou nečinnosťou. Právny zástupca sťažovateľa je zapísaný v Slovenskej advokátskej komore ako usadený euroadvokát, čím možno predpokladať, že je znalý slovenského právneho poriadku vrátane advokátskych predpisov, teda aj vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Preto sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu tým, že mu nebola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia, považujem za účelovú.

Dovoľujem si poukázať i na to, že vyčíslenie náhrady trov konania neurobil právny zástupca sťažovateľa ani v predmetnej ústavnej sťažnosti v bode IV.

Navrhujem sťažnosť ako zjavne nedôvodnú odmietnuť.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

Sťažovateľ sa vo svojej sťažnosti domáhal zrušenia druhej vety z rozsudku najvyššieho súdu vo veci č. k. 4 SŽ 7/2005-40, keď namietal, že najvyšší súd porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd (obdobne Európsky súd pre ľudské práva) podľa svojej konštantnej judikatúry vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy, k čl. 36 ods. 1 listiny, resp. k čl. 6 ods. 1 dohovoru overuje, či konanie ako celok bolo spravodlivé, a nie je zásadne oprávnený a povinný posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Do obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí okrem iného právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, respektíve s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z uvedeného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, podobne I. ÚS 37/95, II. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Z rozsudku najvyššieho súdu, ktorý rozhodol v prospech sťažovateľa tak, že zrušil rozhodnutie sociálnej poisťovne č. 11-06535-2109/2003 a vrátil jej ho na ďalšie konanie, pričom napriek úspechu v konaní nepriznal sťažovateľovi náhradu trov konania, vyplynulo, že jeho rozhodnutie nebolo neodôvodnené a arbitrárne. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí vo veci č. k. 4 SŽ 7/2005-40 druhú vetu rozsudku odôvodnil nasledovne:

„Napriek tomu, že navrhovateľ mal v konaní úspech, najvyšší súd mu náhradu trov konania nepriznal v súlade s ust. § 151 ods. 1 OSP.

Podľa § 151 ods. 1 OSP o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Ak ide o prisúdenie trov konania podľa § 149 ods. 1, advokát je povinný trovy právneho zastúpenia vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Ak advokát v tejto lehote trovy právneho zastúpenia nevyčísli, súd mu náhradu trov právneho zastúpenia neprizná.

Advokát zastupujúci navrhovateľa návrh na náhradu trov konania podal, avšak ich nevyčísliť ani v návrhu na preskúmanie rozhodnutia, ani neskôr do 3 dní od vyhlásenia tohto rozsudku, ba trovy nevyčísliť ani v podaní z 18. decembra 2006, ktoré bolo najvyššiemu súdu doručené 4. januára 2007.

Najvyšší súd preto navrhovateľovi náhradu trov konania s poukazom na ust. § 151 ods. 1 OSP nepriznal.“

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že z podania z 10. januára 2005, ako aj z podania z 18. decembra 2006 je zrejmá jeho vôľa, aby mu trovy právneho zastúpenia boli priznané, aj keď sám dodáva, že pri vymenovaných úkonoch nie sú uvedené sadzby.

Najvyšší súd po tom, ako ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 49/06-24 zo 14. septembra 2006 zrušil jeho pôvodný rozsudok vo veci sp. zn. 4 SŽ 7/2005 zo 16. novembra 2005, pokračoval v konaní v tejto veci pod rovnakou spisovou značkou, pričom sa riadil už predtým vyjadreným súhlasom právneho zástupcu sťažovateľa s prerokovaním veci bez nariadenia pojednávania. Z príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktoré sa týkajú trov konania, pritom nevyplýva, že s úspechom v občianskom súdnom konaní sa „automaticky“ spája priznanie trov konania. Prisúdenie trov konania sa viaže na splnenie formálnych podmienok a predpokladov, ktoré sú predmetom súdneho posúdenia a uváženia. Vo vzťahu k uplatneniu trov konania ide o povinnosť účastníka konania vyčíslit' trovy konania v ustanovenej lehote. Z hľadiska takejto právnej úpravy teda nepostačuje akýkoľvek „minimálny“ úkon, všeobecne prejavená vôľa ani jednoduchý prehľad úkonov (v danom prípade sťažovateľ do prehľadu úkonov zahrnul aj úkony z úspešného konania pred ústavným súdom, v ktorom si neuplatnil úhradu trov konania).

Ústavný súd konštatuje, že ani skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. septembra 2007